

MONSTRUMSKA ŠKOLA

LIZI HARISON

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Lisi Harrison

MONSTER HIGH

MONSTER HIGH and associated trademarks are owned by and used under license from Mattel, Inc.

Copyright © 2010 Mattel, Inc. All Rights Reserved.

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, Mattel, Inc.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ričardu Abejtu: odanom prijatelju i sjajnom
agentu, koji glasno žvaće žvaku kao i ja i neumorno
dobija genijalne ideje. Hvala milijardu puta.
Dosadilo mi je, isplati mi honorar!*

U ovoj su knjizi svi događaji i likovi, živi ili mrtvi, izmišljeni i svaka sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

SADRŽAJ

Prolog 11

Prvo poglavlje: *Naprasno dobra riba* 15

Drugo poglavlje: *Život otkida* 21

Treće poglavlje: *Frajer na vidiku* 29

Četvrto poglavlje: *Mentol stanje* 39

Peto poglavlje: *Umetnost flertovanja* 46

Šesto poglavlje: *Ništa nije onako kako izgleda* 54

Sedmo poglavlje: *Zona bez prijatelja* 63

Osmo poglavlje: *Lete varnice* 82

Deveto poglavlje: „*Usna bomba*“ 90

Deseto poglavlje: *Zavrtnji i ostalo* 97

Jedanaesto poglavlje: *Misli pozitivno,
pogotovo kad je reč o tipovima* 112

- Dvanaesto poglavlje: OS 127
- Izgubljeno poglavlje: (*Čiji baksuzni broj
nećemo spominjati*) 146
- Četrnaesto poglavlje: *Žmurke i vriske* 147
- Petnaesto poglavlje: *Maziću te,
paziću te i prestraviću te* 157
- Šesnaesto poglavlje: *Poljupcokatastrofa* 166
- Sedamnaesto poglavlje: „*Neću da bojkotujem momke*“ 169
- Osamnaesto poglavlje: *Ne podnosi vrelinu* 178
- Devetnaesto poglavlje: *Moram da palim* 193
- Dvadeseto poglavlje: *Je li ova čudakinja slobodna?* 199
- Dvadeset prvo poglavlje: *Izgubila je glavu* 210
- Dvadeset drugo poglavlje: *Monstrumska škola* 219
- Dvadeset treće poglavlje: *Izbezumljeni* 228
- Dvadeset četvrto poglavlje: *Vratila se i
dodelila zadatak* 232
- Dvadeset peto poglavlje: *Udari svom snagom* 239
- Dvadeset šesto poglavlje: *Prava zbrka* 246
- Dvadeset sedmo poglavlje: *Uzbuđenje* 253
- Izjave zahvalnosti 261
- O autorki 263

PROLOG

Frenki Štajn je zatreptala očima s gustim trepavicama. Videla je samo bleskove dok je pokušavala da se presabere, ali kapci su joj bili preteški da bi ih sasvim podigla. Soba je utonula u tamu.

„Napunjena joj je moždana kora“, rekao je dubok muški glas prožet zadovoljstvom i umorom.

„Može li da nas čuje?“, pitao je ženski glas.

„Može da čuje, vidi, razume i prepozna više od četiristo predmeta“, odgovorio je čovek ushićeno. „Ako nastavim da joj punim mozak podacima, za dve nedelje imaće pamet i fizičke sposobnosti prosečne petnaestogodišnjakinje.“ Zastao je. „Dobro, možda će biti nešto pametnija, ali ipak će biti petnaestogodišnjakinja.“

„O, Viktoro, ovo je najsrećniji trenutak u mom životu.“ Žena je zašmrcala. „Savršena je.“

„Znam.“ I on je šmrknuo. „Tatina savršena mala devojčica.“

Jedno za drugim poljubili su Frenki u čelo. Jedno miriše na hemikalije, a drugo na cveće. Zajedno mirišu na ljubav.

Frenki je ponovo pokušala da otvori oči. Ovog puta je jedva zatreperila kopcima.

„Zatreptala je!“ uzviknu žena. „Pokušava da nas pogleda! Frenki, ja sam Viveka, tvoja mama. Možeš li da me vidiš?“

„Ne može“, reče Viktor.

Frenki se napela kad je čula te reči. Kako neko drugi može da zna šta ona može? To nema smisla.

„Zašto ne može?“ pitala je njena majka u ime obe.

„Baterija joj se skoro ispraznila. Moram da je napunim.“

„Pa napuni je!“

Da, napuni me! Napuni me! Napuni me!

Frenki najviše od svega želi da vidi tih četiristo predmeta. Želi da gleda lica svojih roditelja dok joj blagim glasovima govore šta su ti predmeti. Da oživi i istraži svet na koji je upravo došla. Ali ne može da se pomeri.

„Ne mogu da je punim dok joj zavrtnji ne dođu na mesto“, objasnio je otac.

Viveka je zaplakala. Njeni tihi jecaji više nisu zvučali radosno.

„U redu je, mila“, umirio ju je Viktor. „Još nekoliko sati i biće potpuno stabilna.“

„Nije to posredi.“ Viveka je oštro udahnula.

„Pa šta je onda?“

„Tako je lepa i ima toliko mogućnosti, a...“ Ponovo je šmrknula. „Srce mi se slama što će morati da živi... znaš... kao mi.“

„Šta *nama* fali?“ Ali nešto u njegovom glasu nagoveštavalo je da već zna.

Podrugljivo se nasmejala. „Šališ se, zar ne?“

„Viv, neće uvek biti tako“, odvrati Viktor. „Vremena će se promeniti. Videćeš.“

„Kako? Ko će ih promeniti?“

„Ne znam. Neko će to učiniti... jednog dana.“

„Pa nadam se da ćemo to doživeti“, rekla je i uzdahnula.

„Hoćemo“, uveri je Viktor. „Štajnovi su dugovečni.“

Viveka se tiho zakikotala.

Frenki je očajnički želela da zna šta mora da se „promeni“ u vezi s ovim „vremenima“. Ali nije mogla da pita jer joj se baterija potpuno ispraznila. Frenki je istovremeno osećala vrtoglavicu i bilo joj je neverovatno teško. Otplutala je dublje u tamu i smirila se na mestu gde više nije čula razgovor. Nije mogla da se seti o čemu su pričali niti da oseti miris cveća i hemikalija.

Frenki samo može da se nada da će *ono* što Viveka želi da „doživi“ biti tu kad se bude probudila. A ako ga ne bude, da će ona imati snage da joj to pribavi.

PRVO POGLAVLJE

NAPRASNO DOBRA RIBA

Četrnaestočasovna vožnja od Beverli Hilsa u Kaliforniji do Salema u Oregonu bila je pravo mučenje. Za manje od minuta pretvorila se od opuštenog izleta u bombardovanje grižom savesti. A mučenje nije popuštalo hiljadu četristo kilometara. Jedini izlaz za Melodi Karver bio je da se pravi da spava.

„Dobro došli u *Smoregon*“, promrmljala je njena starija sestra kad su prešli državnu granicu. „Ili bi ga trebalo nazvati *Hrkaregon*? A možda *Grozoregon*? Ili pre...?“

„Dosta je bilo, Kendas!“, odbrusio je otac koji je sedeo za volanom novog BMW-a dizelaša. Njeni roditelji kupili su taj džip, zelen kako po boji tako po potrošnji goriva, u sklopu promena koje su usvojili da bi pokazali lokalnim žiteljima da Bo i Glori Karver nisu samo bogati i lepi prebezi s Beverli Hilsa.

Zbog toga su već poslali poštom trideset šest kutija punih kajaka, dasaka za jedrenje, štapova za pecanje, čutura, DVD-jeva s uputstvima kako se proba vino, organskog đubriva, opreme za kampovanje, zamki za medvede, voki-tokija, krampona, pijuka za led, građevinskih čekića, tesarskih sekira, skija, čizama, štapova, snoubordova, kaciga, nepromočive zimske odeće i flanelskog donjeg rublja.

Ali Kendasine primedbe postale su još glasnije kad je počela kiša. „Ahhhhhh, avgust u *Pljuskoregonu?*“, zašmrcala je. „Nije li to sjajno?“ Sledilo je prevrtanje očima. Melodi nije morala da vidi kako bi znala. Ipak je provirila ispod polusklopljenog kapka da se uveri.

„Ufffff!“ Kendas je ogorčeno šutnula majčino sedište. A onda je izduvala nos i obrisala vlažnu maramicu o sestrino rame. Melodi je srce brže zakucalo, ali uspela je da ostane nepomična. Tako je lakše nego da uzvrati.

„Ne kapiram“, nastavi Kendas. „Melodi je udisala smog petnaest godina pa je ostala živa. Neće je ubiti još jedna. Mogla bi da nosi masku. Ljudi bi mogli tu da joj se potpisuju kao na gips. Možda bi nadahnula novu kolekciju za astmatičare. Recimo, inhalatori na ogrlicama i...“

„Dosta je, Kendi“, uzdahnu Glori, očigledno iscrpljena raspravom koja traje čitav mesec.

„Ali sledećeg septembra ću otići na fakultet“, navalila je Kendas, koja nije navikla da gubi u raspravama. Ona je savršeno građena plavuša, i navikla je da dobije ono što hoće. „Zar niste mogli da sačekate još jednu godinu pre nego što se preselite?“

„Selidba je dobra za sve nas. Nije posredi samo Melodi-
na astma. Merston je jedna od najboljih škola u Oregonu.
Pored toga, približićemo se prirodi i pobeći od površnosti
Beverli Hilsa.“

Melodi se osmehnula u sebi. Njen otac je čuveni pla-
stični hirurg, a majka joj je radila kao lični asistent zvezda
za kupovinu odeće. Površnost je njihov gospodar. Oni su
njeni zombiji. Ali cenila je majčine uporne pokušaje da
spreči Kendas da nju okrivi za selidbu. Iako je na neki
način ona *zaista* kriva.

U porodici genetski savršenih ljudskih bića Melodi
Karver je anomalija. Retkost. Neobičnost. Abnormalnost.

Bo je obdaren italijanskom lepotom uprkos južnokali-
fornijskom poreklu. Iskra u njegovim crnim očima nalik
je sunčevoj svetlosti na jezeru. Njegov osmeh greje kao
kašmir, a večna preplanulost nimalo nije nautila njegovoj
koži iako ima četrdeset šest godina. Našao je pravi odnos
između brade stare dva dana i gela za kosu, pa ima pod-
jednak broj muških i ženskih pacijenata. Svi se nadaju da
će, kad skinu zavoje, izgledati kao da nisu ostarili... baš
kao Bo.

Glori ima četrdeset dve godine, ali je, zahvaljujući Bou,
njena besprekorna koža secnuta i podignuta mnogo pre
nego što joj je takva operacija trebala. Kao da je zakoračila
jednim pedikiranom stopalom s tabele razvoja ljudskih
bića u sledeću fazu evolucije – fazu koja prkosi gravitaciji i
prestaje da stari posle trideset četvrte. Kestenjaste, valovite
kose do ramena, očiju boje akvamarina i usana kojima ne
treba kolagen, Glori je mogla da bude model da nije tako
majušna. Svi to govore. U svakom slučaju, ona se kune da

bi se uvek odlučila za posao asistenta za kupovinu odeće *iako* je Bo morao da joj ojača listove.

Srećna Kendas je mešavina oba roditelja. Kao alfa grabljivica, pokupila je sve što valja i ostavila otpatke sledećem detetu u nizu. Premda nikad neće biti manekenka zato što je majušna, ta osobina nasleđena od majke čini čuda za njen orman, koji samo što ne pukne od odeće prisvojene od Glori – sve od *Gepa* do *Gučija* (ali uglavnom *Gučija*). Ona ima Glorine akvamarinske oči i Boovu sunčanu iskru, Boovu preplanulost i Glorin besprekorni ten. Jagodice joj se uzdižu poput mermernih stubova na ogradi. Duga kosa joj je boje putera prelevenog rastopljenom karamelom, a podjednako je lepa i kad je ispegla i kad je ukovrdža. Kendine drugarice (i njihove majke) fotografisale su svoje četvrtaste vilice, jake brade ili ravne noseve i davale snimke Bou u nadi da će njegove ruke napraviti isto čudo kao svojevremeno i njegova DNK. Naravno, one su to i činile.

Čak i s Melodi.

Uverena da ju je pogrešna porodica uzela iz bolnice, Melodi nije obraćala mnogo pažnje na svoj izgled. A i zašto bi? Brada joj je bila premala, zubi nalik očnjacima a kosa ravna i crna. Bez pramenova, bez preлива. Bez putera ili karamele. Samo ravna i crna. Oči su joj, iako potpuno zdrave i prave, čeličnosive i uske kao u sumnjičave mačke. Mada joj niko nije primećivao oči. Njen nos je privlačio svu pažnju. S dve grbe i naglim padom, podsećao je na kamilu u joga položaju *ado muka svanasana*.

Mada nije ni važno. Melodi je verovala da joj je glas najveća prednost. Profesori muzičkog oduševljavali su se njenim savršenim pevanjem. Jasan, anđeoski i nezaboravan,

njen glas je opčinjavao sve koji bi ga čuli. Uplakana publika skakala je na noge posle svakog izvođenja. Nažalost, kad je napunila osam godina, astma je zauzela prvo mesto i potisnula sve ostalo.

Kad je pošla u šesti razred, Bo je ponudio da je operiše. Ali Melodi je odbila. Drugačiji nos je neće izlečiti od astme pa zašto bi se onda trudila? Mora samo da izdrži još nekoliko godina i sve će se promeniti. Devojke će biti manje površne, dečaci će biti zreliji. I školski život će postati sjajan.

Ha!

Postalo je još gore kad je pošla u školu „Beverli Hills“. Devojčice su je zbog ogromnog nosa zvale Nosata – a dečaci je nikako nisu zvali. Nisu je ni gledali. Postala je maltene nevidljiva do Dana zahvalnosti. Da nije stalno šištalala i koristila inhalator, niko ne bi znao ni da je živa.

Bo nije mogao podneti da njegova ćerka – „puna simetričnih mogućnosti“ – i dalje pati. Tog Božića joj je rekao da je Deda Mraz odobrio novi oblik rinoplastike koji otvara disajne puteve i ublažava astmu. Možda će ponovo moći da peva.

„Nije li to divno!“ Glori je spojila sitne dlanove u molitvi i zahvalno podigla pogled prema nebu.

„Više nećeš biti Rudolf velikog nosa“, našalila se Kendas.

„Reč je o njenom zdravlju, a ne o izgledu, Kendas“, ukorio ju je Bo, očigledno se pravdajući mlađoj ćerki.

„Au! Neverovatno.“ Melodi je zahvalno zagrlila oca, iako nije bila sigurna da nos ima ikakve veze sa začepljenim bronhijama. Ali osetila je bar *neku* nadu dok se pretvarala da veruje u njegovo objašnjenje. A to je bilo lakše nego da prizna kako se njena porodica stidi što ona tako izgleda.

Podvrgla se operaciji za vreme božićnog raspusta. Kad se probudila, otkrila je da ima tanak, majušan nos kao Džesika Bil i zubne navlake umesto očnjaka. Tokom oporavka smršala je dva kilograma i dobila pristup majčinoj polovnoj garderobi iz *Gepa* i *Gučija* (ali uglavnom *Gučija*). Nažalost, i dalje nije mogla da peva.

Posle raspusta su je devojčice prihvatile, dečaci su buljili u nju i sreća je izgledala dostižnija. Nikad nije sanjala da će biti toliko prihvaćena.

Ali Melodi nije postala nimalo srećnija zato što je naprasno postala dobra riba. Umesto da se šepuri i flertuje, provodila je slobodno vreme pod pokrivačima. Osećala se kao sestrina tašna *Tori Berč* – divna i s metalnim sjajem spolja, ali u strahovitoj zbrci iznutra. *Kako se usuđujete da budete ljubazni prema meni samo zato što sam lepa! Ista sam osoba kao i uvek!*

Do leta se potpuno povukla. Nosila je šljampavu odeću, nije četkala kosu a jedini ukras joj je bio inhalator na kaišu.

Za vreme roštilja za Četvrti juli (nekad je pevala nacionalnu himnu na taj praznik), dobila je ozbiljan napad astme i završila u bolnici. Glori je u čekaonici uzrujano prelistavala magazin o putovanjima i zaustavila se na fotografiji bujnog Oregona. Tvrđila je da je osetila svež vazduh samo dok ju je gledala. Kad su Melodi pustili iz bolnice, roditelji su joj rekli da se sele. I tada se osmeh prvi put raširio njenim savršeno simetričnim licem.

„*Zdravo, Simporegone*“, rekla je u sebi dok je zeleni BMW jurio dalje.

Umirena ujednačenim škripanjem brisača i dobovanjem kiše, Melodi je utonula u san.

Pravi ovog puta.

DRUGO POGLAVLJE

ŽIVOT OTKIDA

Sunce je konačno izašlo. Crvendaći i vrapci cvrkuću uobičajene jutarnje melodije. Ispod Frenkinog prozora od peski-ranog stakla klinci kruže na biciklima i trube u ćorsokaku Radklif vej. Ulica se probudila. Napokon može da odvrne Ledi Gagu.

„I can see myself in the movies, with my picture in the city lights...“

Frenki je više od svega htela da mlati glavom uz pesmu *The Fame*. Ne. Čekaj. To nije sasvim tačno. Ona *stvarno* želi da skoči na metalni krevet, šutne elektromagnetno ćebe postavljeno vunom na lakirani beton, mlati kosom, maše rukama, mrda celo telo i pomera glavu u ritmu pesme. Ali prekid dovoda struje pre završetka napajanja može dovesti do gubitka pamćenja, nesvestice čak i kome. Međutim,

dobro je što nikad ne mora da puni ajpod. Sve dok je blizu nje, baterije sprave rade kao sat.

Mlitavo je ležala u spletu crnih i crvenih žica prikacenih za zavrtnje na vratu i uživala u jutarnjoj infuziji. Dok su joj poslednji električni naboji jurili telom, listala je novi broj časopisa *Seventin*. Pazeći da ne razmaže lak na noktima, pretraživala je glatke vratove manekenki čudnih boja ne bi li ugledala metalne zavrtnje, i pitala se kako li se napajaju bez njih.

Čim se Karmen Elektra (ime koje je dala mašini za napajanje, čiji je pravi naziv pretežak za izgovor) isključila, Frenki je uživala u golicanju zavrtnja veličine naprstka koji su se hladili. Osvežena, prinela je prčast nosić časopisu i udahnula uzorak parfema *Mis Dior* „šeri“.

„Sviđa vam se?“, pitala je i mahnula njime ispred blistavaca. Pet belih pacova podiglo se na ružičaste zadnje noge i zagrebalo stakleni zid kaveza. Neotrovne višebojne šljokice poleteše im s leđa kao sneg s nadstrešnice.

Frenki je još jednom njušnula. „I meni.“ Mahnula je presavijenim časopisom kroz vazduh s blagim zadahom formaldehida pa ustala da zapali sveće s aromom vanile. Sirćetni hemijski vonj rastvora prodro joj je u kosu i pri-
gušio cvetnu notu balsama panten.

„Osećam li vanilu?“, upita tata i pokuca na vrata.

Frenki je utišala muziku. „Daaaa!“; oduševljeno je odgovorila ne obazirući se na Viktorov ko bajagi ljutiti glas – koji koristi otkako je Frenki pretvorila njegovu laboratoriju u „fantastoriju“. Čula je taj ton kad je ulepšala laboratorijske pacove, napravila zalihe sjajeva za usne i proizvoda za negu kose u njegovim laboratorijskim